

Ár 2013, fimmtudaginn 4. apríl, er fundur haldinn í úrskurðarnefnd um viðskipti við fjármálafyrirtæki.

Mætt eru: Mætt eru: Haukur Guðmundsson, formaður, Geir Arnar Marelsson, Hildigunnur Hafsteinsdóttir, Jóhann Tómas Sigurðsson og Guðlaug B. Ólafsdóttir.

Fyrir er tekið **mál nr. 177/2012**:

M
gegn
F

og kveðinn upp svohljóðandi

ú r s k u r ð u r :

I.

Málsmeðferð.

Málsaðilar eru M, hér eftir nefndur sóknaraðili, annars vegar og F, hér eftir nefndur varnaraðili, hins vegar.

Málið barst úrskurðarnefndinni 31. október 2012, með kvörtun sóknaraðila, dagsettri 29. október 2012. Með bréfi nefndarinnar, dagsettu 20. nóvember 2012, var kvörtunin send varnaraðila og honum gefinn kostur á að tjá sig um hana og skýra sjónarmið sín. Svör varnaraðila bárust með bréfi dagsettu 4. janúar 2013. Var bréfið sent sóknaraðila, með bréfi nefndarinnar, dagsettu 7. janúar 2013, og honum gefinn kostur á að koma á framfæri athugasemdum sínum. Athugasemdir bárust með bréfi, dagsettu 28. janúar 2013.

Málið var tekið fyrir á fundum nefndarinnar 28. febrúar, 8. og 22. mars og 4. apríl 2013.

II.

Málsatvik.

Þann 17. október 2005 gerðu sóknaraðili og varnaraðili með sér bílasamning nr. X um kaupleigu á bifreiðinni A. Samkvæmt samningnum var samningsfjárhæð kr. 1.341.744. Greiðsla frá 5. desember 2005 í 84 skipti var kr. 19.384. Samkvæmt 4. gr. samningsins var samningurinn gengistryggður og var 50% fjárhæða samningsins bundnar erlendum myntum í eftirfarandi hlutföllum: EUR 20%, USD 15%, JPY 10% og CHF 5%. Þá var 50% fjárhæða samningsins í ISK.

Í kjölfar dóma Hæstaréttar í málum nr. 153/2010 og 471/2010 og setningar laga nr. 151/2010 um breytingu á lögum um vexti og verðtryggingu, lögum um aðgerðir í þágu einstaklinga, heimila og fyrirtækja vegna banka- og gjaldeyrishruns og lögum um umboðsmann skuldara endurreiknaði varnaraðili áðurgreindan samning.

Í kjölfarið á endurútreikningi samningsins hætti sóknaraðili að greiða leigugreiðslur samkvæmt samningnum. Þann 28. júní 2011 rifti varnaraðili samningnum vegna vanskila. Var þess krafist að sóknaraðili skilaði bifreiðinni til varnaraðila að öðrum kosti mætti sóknaraðili búast við vörslusviptingu. Þar sem

sóknaraðili varð ekki við áskorun varnaraðila um afhendingu á bifreiðinni fól varnaraðili fyrirtækinu Vörslusviptingum ehf. að hafa uppi á bifreiðinni. Í lok september 2011 tókst Vörslusviptingum ehf. að hafa upp á bifreiðinni og færði varnaraðila.

Þann 12. janúar 2012 var gert uppgjör á samningi aðila, í samræmi við ákvæði 23. gr. samningsins. Virði bifreiðarinnar var metið kr. 703.000, skv. kauptilboði Bílgreinasambands Íslands. Til frádráttar matsverðinu kom áætlaður viðgerðarkostnaður að fjárhæð kr. 264.996 og nam því matsverð bifreiðarinnar kr. 438.004, að teknu tilliti til áætlaðs viðgerðarkostnaðar. Skuld sóknaraðila við varnaraðila nam því kr. 333.504.

Fyrir liggur ástandsskoðunarskýrsla, dags. 8. desember 2011. Þar kom fram að skoðun ökutækis hefði leitt eftirfarandi athugasemdir í ljós: „1. Lakk rispað eða skemmt. 2. Hjólbarði slitinn, sumarhjólbarðar. 3. Hjólkopp vantar eða skemmdur þrjá (miðjur í felgur). 4. Oliustaða í girkassa sjálfskiptingar undir lágmarki, þarf að skoða nánar. 5. Skráningarkerki skemmt eða ónýtt að framan. 6. Þjónustubók/smurbók ekki til staðar. 7. Einn lykill.“

Varnaraðili er skv. ökutækjaskrá eigandi bifreiðarinnar A. Sóknaraðili hefur ekki verið skráður eigandi bifreiðarinnar en var umráðamaður hennar frá 19. október 2005 til 3. október 2011. Kveðst varnaraðili hafa gert nýjan samning við þriðja aðila um leigu á bifreiðinni til að takmarka tjón sitt.

Þar sem varnaraðili hafði tjáð sóknaraðila að tekið yrði tillit til þess ef söluvirði bifreiðarinnar yrði hærra en matsvirði hennar kveðst varnaraðili hafa talið rétt að senda sóknaraðila leiðrétt uppgjör að teknu tilliti til matsvirðis bifreiðarinnar skv. nýjum samningi þrátt fyrir ákvæði 23. gr. samnings aðila. Þegar hið nýja uppgjör fór fram lá fyrir raunvirði viðgerðarkostnaðar samtals að fjárhæð kr. 209.898. Var jafnframt tekið tillit til lækkunar á umræddum kostnaði við nýtt uppgjör samningsins.

Þann 21. september 2012 sendi varnaraðili sóknaraðila leiðrétt uppgjör þar sem miðað var við að matsverð bifreiðarinnar væri kr. 513.954. Skuld sóknaraðila við varnaraðila var kr. 0 skv. hinu leiðréttu uppgjöri.

Þann 25. maí 2012 óskaði lögmaður sóknaraðila eftir því að varnaraðili sendi honum gögn að baki samningum sóknaraðila vegna A. Sérstaklega var óskað eftir gögnum er vörðuðu sölu bifreiðarinnar A á almennum markaði, þ.e. afrit afsals og önnur gögn er sýndu fram á söluverð sem og uppgjör vegna sölunnar. Ítrekaði lögmaður sóknaraðila beiðnina nokkrum sinnum. Þann 20. júní 2012 kvaðst varnaraðili ekki átta sig á hvaða grundvelli hann ætti að afhenda þau. Þetta væru upplýsingar sem væru óháðar uppgjöri milli varnaraðila og sóknaraðila, enda kæmi matsverð eigna til frádráttar skuldinni, sbr. ákvæði samningsins. Ítrekaði lögmaður sóknaraðila þann 15. september 2012 að hann hefði ekki fengið gögn er vörðuðu sölu bifreiðarinnar. Nokkur samskipti áttu sér stað milli lögmanns sóknaraðila og varnaraðila í framhaldinu. Þann 19. september sendi varnaraðili lögmanni sóknaraðila tölvupóst þar sem fram kom að sóknaraðili hefði verið lofað, gegn skilum, að hann fengi söluverð til lækkunar á skuld sinni en ekki matsverðið. Þann 25. september 2012 barst lögmanni sóknaraðila leiðrétt uppgjör vegna sölu á bifreiðinni A. Samdægurs óskaði lögmaður sóknaraðila eftir gögnum um skuldfærðan kostnað, kr. 209.898. Barst afrit af reikningnum samdægurs. Þann 26. september 2012 kvað lögmaður sóknaraðila sig einungis vanta gögn yfir sölu bifreiðarinnar. Varnaraðili sagði þann 27. september 2012 að þau gögn fengi lögmaður sóknaraðila ekki, enda væri varnaraðili búinn að leiðréttu uppgjörið í samræmi við söluverð bifreiðarinnar.

Sóknaraðili skaut málinu til nefndarinnar með kvörtun dagsettri 29. október 2012.

III.

Umkvörtunarefni.

Sóknaraðili krefst þess að fá afhent öll gögn sem standa að baki kröfu varnaraðila á hendur sóknaraðila, þ.e. afrit af öllum reikningum sem sóknaraðili er rukkaður um af hálfu varnaraðila, sem og gögn er varða sölu bifreiðarinnar A, eftir að bifreiðinni var vörslusvipt þannig að sóknaraðili geti mótað endurkröfu á hendur varnaraðila vegna vörslusviptingar bifreiðarinnar og þess tjóns sem sóknaraðili telur að varnaraðili hafi valdið sér með óþarfa útgjöldum og kostnaði eftir að hún var svipt vörslum bifreiðarinnar í skjóli nætur.

Með tölvupósti til nefndarinnar, dags. 28. janúar 2013, vísaði sóknaraðili til þess að hann teldi sig eiga rétt á að fá upplýsingar um söluverð/leiguverð bifreiðarinnar.

Sóknaraðili telur að hún eigi að fá aðgang að öllum framangreindum gögnum. Þá eigi hún að fá afrit af öllum þeim reikningum frá þriðja aðila sem komi fram á reikningi varnaraðila, sem sé að fjárhæð kr. 209.898. Bifreiðin sem um ræði hafi verið tekin í skjóli nætur þrátt fyrir að aðilar hafi verið í stöðugu sambandi, en sóknaraðili mótmælti útreikningi og skuldastöðu þeirri sem varnaraðili hafi lagt fram, í ljósi þegar gengings Hæstaréttardóms um ólögmæti gengistryggðra lána. Þrátt fyrir mótmæli hafi bifreiðin verið tekin. Reyndar hafi verið rætt um að hún fengi bifreiðina aftur afhenta eftir að vörslusvipting hafi verið framkvæmd, í ljósi óvissu um útreikning og stöðu samningsins. Ekki hafi komið til efnda hvað þetta varði af hálfu varnaraðila og hafi sóknaraðili síðan fengið upplýsingar þess efnis að búið væri að selja bifreiðina.

Sóknaraðili vísar til þess að í fyrstu hafi hún verið rukkuð um kr. 333.504, sbr. bréf dags. 12. janúar 2012. Eftir samskipti lögmanns við varnaraðila hafi krafa varnaraðila á hendur sóknaraðila verið færð niður í kr. 0, sbr. skjal dags. 21. september 2012.

Sóknaraðili telur að neitun varnaraðila þess efnis að afhenda gögn er tengist uppgjöri á samningi vegna bifreiðarinnar A standist ekki og að varnaraðila beri að afhenda gögnin. Þá fyrst geti sóknaraðili gert sér grein fyrir kröfum varnaraðila og á hverju þær séu byggðar, upp á áframhald málsins af hendi sóknaraðila. Sóknaraðili telur að þeir kostnaðarliðir sem fram séu settir af hendi varnaraðila standist ekki og ekki sé hægt að sjá endanlegt söluverð bifreiðarinnar meðan varnaraðili neiti að afhenda gögn að baki sölunni. Þessi gögn telur sóknaraðili að hann eigi rétt á að fá afhent, enda hafi sóknaraðili af því fjárhagslega hagsmuni að fá þessi gögn afhent upp á hugsanlega endurkröfu á hendur varnaraðila.

Sóknaraðili telur það ekki geta staðist að varnaraðili geti kostað til hinu og þessu í skjóli þess að bifreiðin hafi ekki verið í söluhæfu ástandi, án þess að semja um slíkt við sóknaraðila. Þá telur sóknaraðili að það fái ekki staðist að varnaraðili njóti söluhagnaðar bifreiðarinnar án þess að hafa um það samráð við sóknaraðila og afhenda henni gögn þar um. Þjóði þetta upp á þann möguleika að varnaraðili hagi kostnaði eftir eigin geðþótta við að koma bifreið í söluhæft ástand og selji hana síðan í framhaldinu til þeirra aðila sem honum þóknist, hugsanlega tengdum aðilum, á verði sem honum þóknist án nokkurs samráðs við viðsemjendur og greiðendur. Þessi mál þurfi að vera gagnsæ.

Sóknaraðili bendir á að þær skýringar sem varnaraðili leggi fram standist ekki. Gefin hafi verið út tvö viðmiðunarverð og tvær útgáfur af viðmiðunarkostnaði. Svo virðist sem viðmiðunarkostnaður í endanlegu uppgjöri hafi verið hækkaður til að koma til móts við nýtt viðmiðunarverð til að sama niðurstaða fengist.

IV.

Athugasemdir varnaraðila.

Varnaraðili krefst þess aðallega að kröfu sóknaraðila um afhendingu á afritum af öllum reikningum sem sóknaraðili er rukkaður um af hálfu varnaraðila verði vísað frá nefndinni og öðrum kröfum sóknaraðila verði hafnað. Til vara krefst varnaraðili þess að öllum kröfum sóknaraðila verði hafnað.

Til stuðnings frávísunarkröfu vísar varnaraðili til þess að samkvæmt 5. gr. samþykktta fyrir úrskurðarnefnd um viðskipti við fjármálafyrirtæki sé það grundvallarskilyrði fyrir meðferð úrskurðarnefndar að fjármálafyrirtæki hafi hafnað kröfu viðskiptamanns. Eins og sjá megi af framlögðum gögnum sóknaraðila þá hafi varnaraðili aldrei hafnað umræddri beiðni sóknaraðila. Þann 25. september 2012 hafi lögmaður sóknaraðila sent starfsmanni varnaraðila tölvupóst þar sem hann óski eftir gögnum um skuldfærðan kostnað. Sama dag sendi starfsmaður varnaraðila lögmanni sóknaraðila afrit af reikningi vegna skuldfærðs kostnaðar. Þann 26. september 2012 hafi lögmaður sóknaraðila svarað tölvupósti starfsmanns varnaraðila með eftirfarandi hætti: „*Sæll B, takk fyrir þetta. Skoða með umbjóðanda mínum. Þá vantar einungis gögn yfir sölu bifreiðarinnar*“. Ekki sé annað að sjá af umræddu svari lögmanns sóknaraðila en að sóknaraðili hafi sætt sig við þær upplýsingar sem veittar hafi verið varðandi skuldfærðan kostnað í uppgjöri. Enda hafi ekki verið farið fram á frekari gögn hvað það varði. Af ofangreindu sé ljóst að grundvallarskilyrði fyrir meðferð úrskurðarnefndarinnar sé ekki uppfyllt hvað þennan þátt kröfu sóknaraðila varði og beri því að vísa kröfunni frá nefndinni.

Varðandi kröfu sóknaraðila um afhendingu á gögnum er varði sölu bifreiðarinnar þá beri í fyrsta lagi að benda á að umrædd bifreið sé enn í eigu varnaraðila og því hafi engin sala farið fram. Engin sölugögn séu til staðar og því ómögulegt að verða við umræddri beiðni sóknaraðila.

Bendir varnaraðili á að sóknaraðili hafi aldrei verið eigandi bifreiðarinnar heldur hafi bifreiðin verið að fullu í eigu varnaraðila og sóknaraðili hafi einungis haft umráð með bifreiðinni á grundvelli umrædds leigusamnings aðila. Skýrt sé kveðið á um það í 23. gr. í samningi aðila að það sé matsverð bifreiðarinnar eða viðmiðunarverð en ekki endanlegt söluverð sem komi til frádráttar skuldum við uppgjör samningsins. Viðmiðunarverð það sem lagt hafi verið til grundvallar í fyrra uppgjöri samningsins sé mat óháðs aðila á virði bifreiðarinnar fyrir ástandsskoðun, að lokinni ástandsskoðun sé áætlaður viðgerðarkostnaður dreginn frá viðmiðunarverði. Við gerð nýs leigusamnings um bifreiðina við þriðja aðila hafi sóknaraðili verið látinn góðs af hækkuðu viðmiðunarverði og lækkuðum viðgerðarkostnaði sem þá hafi legið fyrir. Sé því ljóst að varnaraðili hafi komið til móts við sóknaraðila umfram skyldur sínar samkvæmt samningnum. Sóknaraðili hafi því enga lögvarða hagsmuni af því að fá umrædd gögn afhent. Vísast í þessu sambandi til úrskurðar héraðsdóms Reykjavíkur í máli nr. V-32/2011, þar sem varnaraðili hafi ekki verið talinn skyldur til að afhenda sóknaraðila upplýsingar um endursöluverð tækja sem leigð hafi verið sóknaraðila með sambærilegum samningum og hér liggi til grundvallar. Sama hafi gilt

um kröfu sóknaraðila um upplýsingar um hvaða tæki væru óseld. Grundvallaðist niðurstaða dómsins á því að tækin hafi ekki verið í eigu sóknaraðila og endursöluverð þeirra hafi ekki varpað ljósi á skuldir hans við varnaraðila enda hafi skýrt komið fram í samningum aðila að það hafi verið matsverð tækjanna en ekki söluverð sem hafi legið til grundvallar á uppgjöri aðila.

Varnaraðili vísar til þess að þau samkomulög sem varnaraðili geri um fullnustueignir sínar við þriðja aðila séu trúnaðarmál þeirra á milli. Varnaraðili, sem fjármálafyrirtæki, sé bundinn trúnaði við viðskiptamenn sína, sbr. 58. gr. laga nr. 161/2002 um fjármálafyrirtæki, svo og ákvæði persónuverndarlaga nr. 77/2000. Varnaraðila sé því einfaldlega óheimilt að láta umræddar upplýsingar sóknaraðila í té. Jafnvel þótt um væri að ræða eiginlega sölu á umræddri bifreið þá væri slík sala jafnframt trúnaðarmál á milli seljanda og kaupanda og hefði það sama gilt í þeim efnum.

Í ljósi ofangreinds beri að vísa kröfu sóknaraðila um afhendingu á afritum af öllum reikningum sem sóknaraðili er rukkaður um af hálfu varnaraðila frá nefndinni og hafna öðrum kröfum sóknaraðila.

Til stuðnings varakröfu sinni vísar varnaraðili til ofangreindra málsástæðna og þess að áætlaður viðgerðarkostnaður hafi verið hluti af matsvirði bifreiðarinnar. Bendir varnaraðili á að þegar bifreið sé skilað fari fram mat á henni með þeim hætti að gert sé svokallað kauptilboð um bifreiðina sem taki mið af viðmiðunarverði Bílgreinasambandsins eða nánar tiltekið mati á tegund bifreiðarinnar, aldri og akstri hennar. Sá fyrirvari sé gerður við tilboðið að bifreiðin fari í gegnum ástandsskoðun. Ástandsskoðun fari að því loknu fram og í kjölfarið sé útbúin kostnaðarmatsskýrsla þar sem áætlaður viðgerðarkostnaður á bifreiðinni sé sundurliðaður. Sá kostnaður sé að því búnu dreginn frá viðmiðunarverði Bílgreinasambandsins og eftirstöðvarnar lagðar til grundvallar á uppgjöri samningsins.

Vísar varnaraðili til þess að eins og fram hafi komið í málsástæðum fyrir aðalkröfu varnaraðila þá liggi umrætt matsverð til grundvallar uppgjöri samnings en ekki söluverð bifreiðarinnar. Það að varnaraðili hafi komið til móts við sóknaraðila með því að láta hann njóta góðs af hækkuðu matsverði og lækkuðum viðgerðarkostnaði skuldbindi varnaraðila ekki til þess að afhenda sóknaraðila upplýsingar og gögn er varði viðskipti varnaraðila og þriðja aðila um skuldfærðan viðgerðarkostnað á bifreiðinni sem hafi alla tíð verið í eigu varnaraðila.

Varnaraðili kveðst einfaldlega hafa komið til móts við sóknaraðila umfram skyldur sína samkvæmt samningnum með því að láta hann njóta góðs af hækkuðu viðmiðunarverði og lækkuðum viðgerðarkostnaði sem þá hafi legið fyrir og skuldfærður hafi verið á samninginn. Varnaraðili hafi enn fremur komið til móts við óskir sóknaraðila umfram skyldur sínar samkvæmt samningnum, með því að afhenda honum sundurliðun á skuldfærðum kostnaði en af því skjali megi glögggt greina í hverju kostnaðurinn hafi verið fólgin og hver sé lækkunin en á viðgerðarkostnaði til samanburðar við áætlaðan viðgerðarkostnað við upphaflegt matsverð. Lögmaður sóknaraðila hafi sjálfur talið umrætt skjal fullnægjandi skýringu á skuldfærðum kostnaði enda hafi hann ekki farið fram á það við varnaraðila að fá frekari gögn hvað þetta varði.

V. Niðurstaða.

Ágreiningur aðila lýtur að afhendingu varnaraðila á gögnum er varða uppgjör á bílasamningi nr. X. Sóknaraðili krefst þess að fá afhent öll gögn sem standa að baki kröfu varnaraðila á hendur sóknaraðila, þ.e. afrit af öllum reikningum sem sóknaraðili er rukkaður um af hálfu varnaraðila, sem og gögn er varða sölu bifreiðarinnar A, eftir að bifreiðinni var vörslusvipt.

Fyrir liggur að sóknaraðili telur sig eftir atvikum geta reist fjárkröfu á hendur varnaraðila á umræddum gögnum. Eru kröfur hennar fyrir nefndinni svo nátengdar þessari fjárkröfu að b- liður 6. gr. samþykktar nefndarinnar stendur því ekki í vegi að fjallað sé um þær.

Í upphafi verður fjallað um kröfu sóknaraðila til að fá afhent afrit af öllum reikningum sem sóknaraðili er rukkaður um af hálfu varnaraðila.

Samkvæmt 5. gr. samþykktar fyrir úrskurðarnefnd um viðskipti við fjármálafyrirtæki er það skilyrði fyrir meðferð úrskurðarnefndar að fjármálafyrirtæki hafi hafnað kröfu viðskiptamanns eða ekki hafi tekist að leysa málið með sátt innan fjögurra vikna frá því viðskiptamaður lagði málið fyrir fjármálafyrirtæki.

Þann 25. maí 2012 óskaði lögmaður sóknaraðila eftir gögnum að baki samningum M vegna A. Sérstaklega var óskað eftir gögnum er vörðuðu sölu bifreiðarinnar á almennum markaði, þ.e. afrit afsals og önnur gögn er sýndu fram á söluverð sem og uppgjör vegna sölunnar. Ítrekaði lögmaður sóknaraðila beiðnina nokkrum sinnum. Þann 25. september 2012 fékk lögmaður sóknaraðila sent afrit af reikningum vegna skuldfærðs kostnaðar. Kvaðst lögmaðurinn þann 26. september 2012, ætla að skoða gögnin með umbjóðanda sínum. Ekki komu frekari athugasemdir vegna þeirra gagna frá lögmanni sóknaraðila. Mátti varnaraðili því ætla að ekki væru frekari athugasemdir við umrædd gögn, eftir að lögmaður sóknaraðila bar gögnin undir sóknaraðila. Þá liggur fyrir í gögnum málsins sundurliðaður reikningur frá varnaraðila á því hvað felst í þeim reikningi sem sóknaraðili var rukkaður um, að fjárhæð kr. 209.898.

Í ljósi framangreindra samskipta lögmanns sóknaraðila við varnaraðila hefur krafa sóknaraðila um afrit af reikningum sem sóknaraðili er rukkaður um af hálfu varnaraðila ekki verið borin upp við varnaraðila og því eru skilyrði 5. gr. samþykktar fyrir úrskurðarnefnd um viðskipti við fjármálafyrirtæki ekki uppfyllt. Verður því ekki hjá því komist að vísa kröfu sóknaraðila um afrit af öllum reikningum sem sóknaraðili er rukkaður um af hálfu varnaraðila frá nefndinni.

Verður því næst fjallað um kröfu sóknaraðila um afhendingu gagna er varða sölu bifreiðarinnar A eftir að bifreiðinni var vörslusvipt. Með tölvupósti lögmanns sóknaraðila, dags. 28. janúar 2013, kvaðst sóknaraðili telja sig eiga rétt á að fá upplýsingar um söluverð/leiguverð bifreiðarinnar.

Í 23. gr. bílasamnings nr. X kemur m.a. fram að frá greiðslu leigutaka til varnaraðila hf. skuli draga kauptilboð í bifreiðina (uppítökuverð) skv. viðmiðunarverðskrá bílaumboðanna, Bíló, auk 15% viðbótaraffalla á viðmiðunarverð og áætlaðan viðgerðarkostnað skv. niðurstöðu ástandsskoðunar auk 3% sölulauna og annars kostnaðar sem tilgreindur væri í 22. gr. Yrði ágreiningur um matið og/eða viðgerðarkostnað og aðilar næðu ekki samkomulagi mætti leigusali láta selja bifreiðina beint á opinberu uppboði hjá sýslumanninum í Reykjavík, Hafnarfirði eða Kópavogi skv. 8. gr. laga nr. 90/1991, í því ástandi sem hún væri, enda hefði leigutaki mótmælt matinu eða uppgjörinu skriflega innan 7 daga frá því honum mátti vera það kunnugt. Að öðrum kosti teldist hann við það bundinn.

Með tölvupósti varnaraðila, dags. 19. september 2012, kom fram að sóknaraðila hafi verið lofað gegn skilum að hann fengi söluverð til lækkunar á skuld

sinni en ekki matsverðið. Þann 27. september 2012 staðfesti varnaraðili að uppgjör hefði verið leiðrétt til samræmis við söluverð bifreiðarinnar, en neitaði að afhenda sóknaraðila gögnin. Með framangreindum tölvupóstum varnaraðila var sóknaraðila lofað að í uppgjöri aðila yrði miðað við söluverð bifreiðarinnar en ekki viðmiðunarverð bílaumboðanna, sbr. 23. gr. samnings aðila. Er um bindandi loforð varnaraðila að ræða sem honum ber að standa við, sbr. meginreglu samningaréttar um skuldbindingargildi loforða og skipta fyrrgreindir samningsskilmálar aðila ekki máli að þessu leyti.

Ekki liggur fyrir hvort varnaraðili hafi staðið við loforð sitt, enda hefur hann neitað að afhenda sóknaraðila þau gögn að baki sölu bifreiðarinnar sem ráða má af hvaða verðmæti var þar lagt til grundvallar.

Samkvæmt 58. gr. laga nr. 161/2002 eru stjórnarmenn fjármálafyrirtækis, framkvæmdastjórnar, endurskoðendur, starfsmenn og hverjir þeir sem taka að sér verk í þágu fyrirtækisins bundnir þagnarskyldu um allt það sem þeir fá vitneskju um við framkvæmd starfa síns og varðar viðskipta- og einkamálefni viðskiptamanna þess, nema skylt sé að veita upplýsingar samkvæmt lögum. Ekki verður talið að umrætt ákvæði nái til sölu bifreiða, enda hefur ekki verið litið svo á að kaupendur bifreiða af fjármálafyrirtækjum teljist viðskiptamenn þeirra í skilningi laga um fjármálafyrirtæki. Gildir að þessu leyti annað um fjármögnun kaupanna, en til þess nær 58. gr. laga nr. 161/2002. Við afhendingu gagnanna er varnaraðila því rétt að afmá þær upplýsingar sem varða fjármögnun, sem hann telur falla undir trúnaðarskyldu.

Í ljósi alls framangreinds verður að telja að rétt sé að varnaraðili afhendi sóknaraðila gögn er varða ráðstöfun bifreiðarinnar A.

Ú r s k u r ð a r o r ð:

Kröfu sóknaraðila, M, um afrit af öllum reikningum sem hún er rukkuð um af hálfu varnaraðila, F, er vísað frá.

Varnaraðili skal afhenda sóknaraðila gögn um ráðstöfun bifreiðarinnar A eftir að sóknaraðili var svipt vörslum bifreiðarinnar Skulu gögnin bera með sér það verðmæti sem lagt var til grundvallar í þeim viðskiptum en ekki lánskjör.

Reykjavík, 4. apríl 2013.

Haukur Guðmundsson

Geir Arnar Marelsson

Jóhann Tómas Sigurðsson

Hildigunnur Hafsteinsdóttir

Guðlaug B. Ólafsdóttir